

Niet bepaald sexy

Al sinds ik kan schrijven, is dat wat ik doe. Ik schrijf over van alles: broodroosters, roze luchten, een kapotte fiets, de zee. Ik schrijf over kunst en waarom je dat niet mag aanraken, over Utrecht en het studentenleven daar, over mijn gebrek aan richtingsgevoel. Een van de weinige dingen waarover ik niet schrijf, is seks. Mijn verhalen stoppen voor de seks, beginnen na de seks, of er vindt überhaupt geen seks in plaats. Nu denk je misschien: nogal wiedes, want seks, dat is privé. Maar dat is niet de reden – in ieder geval niet de enige. Ik bevind me midden in het studentenleven, een fase waarin niemand er gek van opkijkt als je eens wakker wordt in een vreemd bed, naast iemand die je de dag ervoor pas hebt leren kennen. Het hoort er haast bij, zo lijkt het. Zelf heb ik juist vrij weinig seks en aanverwante ervaringen. Sterker nog: ik heb nog nooit een orgasme gehad.

(Ik betwijfel of ik dat ooit aan iemand heb verteld. Bij dezen.)

Het leek me tijd om daar eens over te schrijven.

Dit is een persoonlijk verhaal over seksualiteit en wat dat al dan niet kan betekenen. Want hoewel ik er nooit eerder over schreef, heb ik er wel een hoop over te zeggen. In een wereld waarin soms álles om seks lijkt te draaien, verbaast het me hoe weinig daar normaal over gepraat wordt. Dat wil zeggen: los van geil gelul, geseksualiseerde praat of geromantiseerde ideeën, waar er genoeg van zijn. Ik streef naar een eerlijk, onverbloemd verhaal, vanuit een vrouwelijk perspectief. Misschien niet bepaald sexy, maar ook zeker niet saai.

Dit waren de eerste woorden die ik op papier zette voor dit verhaal, zo'n drie jaar geleden. Waar het heen zou gaan, wist ik toen zelf ook nog niet. Laat me je meenemen.

Het zwembad

In mijn derde jaar studiejaar vertrok ik naar Nashville voor een uitwisseling. Ik deed de bachelor Taal- en Cultuurstudies in Utrecht. Daarvoor volgde ik een bonte verzameling aan vakken binnen de geesteswetenschappen, met poëtische namen als ‘De verhalende mens’ en minder poëtische namen als ‘Taalbeheersing: samenhang in tekst en discourse’. Er hoorde ook een stage bij, of een halfjaar in het buitenland. Tot mijn eigen verbazing schreef ik me in voor de uitwisseling. Je kunt je altijd nog afmelden, herhaalde ik als een mantra tegen mezelf. Uiteindelijk was die optie er niet meer en was het zeker: in augustus zou ik naar Nashville gaan. Ik gaf een afscheidsfeest, haalde mijn studentenkamer leeg en propte mijn hele leven in twee bovenmaatse koffers. ‘Niet verliefd worden daar, hoor!’ grapte mijn moeder. (Subtekst: ‘Waag het niet om daar te blijven, ik vind een paar maanden lang genoeg.’) Dat zou vast niet gebeuren, verzekerde ik haar.

Mijn seksleven kon ik op een post-it samenvatten, en ook op romantisch gebied had ik weinig te melden. Ik was het meisje dat al zes jaar de vraag kreeg: ‘En heb je al een vriend?’ (Of erger: ‘Waaróm heb je nog geen vriend?’ Nog erger: ‘Waarom néém je dan geen vriend?’) Wanneer ik met vriendinnen bijpraatte, kwam het onderwerp standaard langs. Dan stoorde het me niet: het was nu eenmaal een van de hokjes die je afvinkte als je elkaar een levensupdate gaf. Studie, bijbaan, reizen, relatie; dat was toch vaak het lijstje. We hadden het over haar verkering, die net aan was, net uit, of gewoon lekker op gang, over haar scharrel en of dat nou iets ging worden of toch niet. En dan hadden we het over mij, en vertelde ik dat er niet veel gebeurd was sinds de vorige keer dat we afspraken. ‘Je bent zo leuk, Lou,’ verzekerden ze me dan. ‘Dat komt echt wel.’ Ook mijn moeder had dat vertrouwen, blijkbaar. Maar aangezien mijn liefdesleven in Nederland al zo lang op een laag pitje stond, verwachtte ik niet dat het in de Verenigde Staten anders zou zijn.

Toch hoopte ik dat ik ongelijk zou krijgen.

Ik maakte wel grapjes over mensen die zichzelf gingen ontdekken in Zuidoost-Azië, maar eigenlijk wilde ik dat zelf ook. Eigenlijk wilde ik dat alles ver van huis anders, makkelijker, beter zou zijn, op allerlei gebieden – inclusief dat van seks en liefde.

Seks was in ieder geval een veelbesproken thema gedurende mijn tijd in Nashville, al was de insteek niet altijd even positief. Al voordat ik het vliegtuig in stapte, stuurde de universiteit me een link naar een online portal dat alle nieuwe studenten moesten doorwerken. Het bestond uit ongemakkelijk geacteerde video's over ongewenste intimiteiten, waarover je vragen moest beantwoorden.

Pete and Sonia have been friends for a long time.

One night, Pete starts kissing Sonia. She pulls back and says 'Wait a second – I'm not sure...' Pete is confused. What should he do?

- A) Pete should try rubbing Sonia's shoulders – she is probably stressed because of her exams.*
- B) Pete should stop kissing Sonia.*
- C) Pete should just go on. He knows Sonia really well, so he would know if she would really want to stop.*

Na het beantwoorden van alle vragen moest ik digitaal zweren dat ik me goed zou gedragen. In Nashville volgde er een verplichte introductieweek, samen met de internationale eerstejaars, veelal Aziatische studenten van een jaar of achttien. In een muffe conferentiezaal kwamen we een aantal ochtenden samen voor vrij droge presentaties, over bijvoorbeeld westerse etiquette (niet boeren na het eten) en plagiaat plegen (ook niet doen). Eén ochtend stond in het teken van een *sexual*

assault prevention training. Daarbij kwamen maatschappelijk werkers, geestelijken en leden van de tuchtraad langs om te vertellen over verkrachting, aanranding en mishandeling, en dat dat allemaal niet was toegestaan. Dat leek mij voor zich spreken, zeker na al die tenenkrommende video's die iedereen had bekeken, maar blijkbaar was het toch nodig het nog eens te benadrukken.

Er was ook een agent van de campuspolitie aanwezig, die vol trots vertelde over de alarmpalen die over het gehele terrein aanwezig waren. Ik had ze al gezien: donkergrijs met in witte letters SECURITY erop, en bovenaan een blauw licht. Als je werd lastiggevallen op de campus moest je bij zo'n paal op een knop drukken. Dan begon er een alarm te loeien en werd je locatie doorgegeven aan een meldkamer. Vervolgens rende je naar een volgende paal, waar je opnieuw op de knop drukte, en zo verder, tot de campuspolitie je had gevonden. Vrij gechoqueerd verliet ik de zaal. Lag hier achter elke struik iemand op de loer? Ik zag mezelf al van paal naar paal rennen om thuis te komen, nadat ik 's avonds nog op pad was geweest. Mijn wens om tijdens mijn uitwisseling van alles te gaan ontdekken, zag ik in rook opgaan.

Gelukkig was daar Thomas om de zaken wat op te vrolijken: een lange mede-Nederlander, met een brede lach en een glad geföhnde kuif. Voor de uitwisseling kenden we elkaar nog niet,

maar hij werd al snel een goede vriend. Thomas was queer en daarbij erg open over seksualiteit: naar mijn standaarden, dus naar die van de gemiddelde Amerikaan al helemaal. Hij was openhartig over zijn eigen ervaringen, maar vond seks ook als thema interessant. Hij las er artikelen over, volgde Instagram-accounts die het bespreekbaar maakten, en deelde die kennis zonder blikken of blozen. Na een paar weken werden we allebei uitgenodigd voor een PowerPoint-party. Het idee was dat we elkaar beter zouden leren kennen aan de hand van korte presentaties over een onderwerp naar keuze. Een medestudent vertelde over haar liefde voor Disney-films, een ander over Vietnamees eten. Thomas' presentatie ging over *female pleasure*. Helaas kon ik er niet bij zijn die avond – ik had er vast veel van op kunnen steken.

Thomas deelde een kamer met Gijs, de derde Nederlandse uitwisselingsstudent. Ze vormden een wonderlijk duo. Waar Thomas zich helemaal thuis voelde in *the American way of life*, deed deze Gijs regelmatig de wenkbrauwen fronsen. De vriendschap met hen tweeën hield mij goed in balans. Thomas moedigde me aan ja te zeggen, mensen te leren kennen, en soms maar gewoon mee te gaan in de hysterie. Met Gijs kon ik eindeloos discussiëren over de cultuur waarin we beland waren, en af toe heerlijk klagen over wat er in Nederland allemaal beter geregeld was. Het was nog even de vraag of een dronken zoen onze vriendschap gecompliceerd zou gaan maken. We stonden

in de achtertuin van iemand die we niet kenden, een waterig biertje in de hand, een luide bas over de speakers. We ving elkaar blik en opeens hing het in de lucht, heel even maar: ging dit gebeuren? We besloten allebei van niet. En dus konden we op koffiedates of uit eten, zonder gedoe.

Gijs en ik aten de grootste hamburger ooit toen onze eerste keren ter sprake kwamen. We hadden wel eerder over dergelijke zaken gepraat, maar dan was Thomas meestal de initiator. Tot dan toe waren die gesprekken altijd vrij lichtvoetig geweest: we wisselden verhalen uit over dates, of kletsten over mensen in wie we mogelijk geïnteresseerd waren. Aan die oppervlakte voelde ik me comfortabel. Nu waande ik me echter op gevaarlijk terrein. Over seks praten vond ik best, maar dat betekende niet dat ik er veel ervaring mee had. Meestal kon ik dat zien als een feit. Seks kon je hebben, of niet, zoals een huisdier, een tuin of een rijbewijs. Maar terwijl mijn tafelenoot zijn ervaringen beschreef, verschoof er van alles in mijn hoofd. Gijs vertelde hoe hij seks beleefde, maar had het daarbij ook veel over de ander. Het plezier van het meisje was voor hem net zo belangrijk. Vervolgens was het mijn beurt. ‘Het lijkt me niet zo’n goed idee om dat nu te bespreken,’ zei ik. Toen begon ik te huilen.

Een paar minuten later verklaarde ik mijn tranen. ‘Seks is voor mij nooit echt leuk geweest.’ Het was de eerste keer dat ik dit

hardop zei; pas toen ik die woorden uitsprak, besepte ik dat het waar was. Gijs schrok zichtbaar, waarop ik de zaken direct begon te nuanceren: ik was nergens toe gedwongen, had nooit echt iets tegen mijn zin gedaan. Maar fijne herinneringen had ik er niet aan. Hij probeerde me gerust te stellen, bood me servetten en excuses aan. Op mijn verzoek lieten we het varen en hadden we het de rest van de avond over alles behalve. Eenmaal terug op mijn kamer kreeg ik een bericht van hem: nogmaals sorry, hij had me niet verdrietig willen maken. Het gaf niet, antwoordde ik. Maar het gaf wel, het gaf heel veel. Alleen kon hij er niets aan doen.

Al een paar jaar wist ik dat er 'iets' was met mij en seks. Ik had immers nauwelijks seks, en had er ook geen behoefte aan. Waarom was onduidelijk. Ik heb van alles overdacht: was ik asexueel, zat er lichamelijk iets verkeerd? Was ik lesbisch? Mijn goede vriendin Anna had me dat weleens gevraagd, tijdens zo'n gesprek over mijn wel erg onbewogen liefdesleven. Viel ik eigenlijk wel op mannen? Dat wist ik toch vrij zeker. Vrouwen waren geweldig. Ik kon ze inspirerend vinden, sexy, charmant, slim, fascinerend. Maar geil? Dat niet.

Het gesprek in de hamburgertent duwde mijn overpeinzingen een nieuwe kant uit. De laatste zet werd gegeven door een documentaire van Lize Korpershoek, *Mijn seks is stuk*, die een maand later uitkwam. Ik keek 'm niet meteen. Ik moest eerst

moed verzamelen, en koos bewust een avond uit waarop ik de tijd zou hebben voor tranen. Haar verhaal was niet exact het mijne. Maar alleen al het feit dat iemand openlijk erkende dat seks niet altijd fijn was, raakte me. De docu eindigde met beelden van Lize op een duikplank. Seks was voor mij een sprong geworden, een sprong van steeds grotere hoogte. Lize sprong niet, maar zei: er zijn meerdere manieren om in het zwembad te komen. Ik zag haar langzaam via een trap het water in lopen. Ze dreef op haar rug, ogen gesloten. Tevreden, vrij: alles wat ik niet was op het gebied van seksualiteit. Ik huilde om wat ik herkende, en om wat ik nu niet langer ontkennen kon.

‘Seksualiteit is een essentieel onderdeel van je identiteit,’ had Thomas ergens in september verklaard. Het maakte me kwaad, om een onbekende reden. Een paar maanden later begreep ik het: als dat waar was, maakte dat mij incompleet.

Met mij kon je praten over relaties, emoties, frustraties. Ik moedigde je aan alles te doen waar je zin in had en met wie je maar wilde – wel veilig graag, en met wederzijdse instemming. Mocht er toch iets zijn misgegaan, dan zorgde ik dat je de morning-afterpil ging halen, ook al had je daar geen zin in, vond je het gênant, te duur of allebei. We gingen wel samen. Ik genoot mee als je verliefd was, vroeg naar je laatste date, gaf advies als ik dacht dat je daarop zat te wachten. En anders niet. Mij kon je bellen voor een zwangerschapstest op vrijdagavond;

ik regelde er twee, nam plastic bekers mee om in te plassen en wachtte trillend met je op de uitslag. Maar niet meer dan dat. Ik keek toe vanaf de rand van het zwembad.

Het was 1 januari en ik was terug in Nederland. Tijdens mijn eerste douche van het jaar dacht ik na over de stukken die ik nog wilde schrijven over mijn belevenissen in Nashville. Ik kwam er niet uit. Er waren nog genoeg komische anekdotes, situaties waarvan mijn wenkbrauwen omhoog waren gegaan. Maar die werden door een ander verhaal overschaduwd – en daar durfde ik niet aan te beginnen. Dat zou het écht maken. Toch wilde ik niet dat het slechts een gedachte zou blijven. Het voelde alsof terug dan ook terug bij af zou zijn. Dus ik stapte de douche uit en begon in badjas te schrijven aan wat uiteindelijk het voorwoord van dit boek zou worden. Vervolgens maakte ik een lijst. *Goede voornemens*, schreef ik bovenaan. Wat wilde ik dit jaar bereiken?

Een orgasme.

Dat leek me een haalbare teen in het water.